

Hayalet Şövalye

– kubranur-dar · 05 Temmuz 2018

Hayalet Şövalye

“Lütfen!” diye fısıldadığımı duydum. Kelimeler kendiliğinden dökülüyordu ağzımdan. “Lütfen William Longspee, bana yardım et!” Ve birden ayak sesleri duydum. Ayak sesleri, demir ayakkabıların şingirtısına benziyordu. Arkamı döndüm. Orada duruyordu. Jon Whitcroftun işi çok zor.

Annesi ve erkek arkadaşı, onu Salisburydeki yatılı okula gönderiyorlar. Sağanak yağmur, koyu renk duvarlar, dar koridorlar, yabancı yüzler ve sınıf arkadaşlarıyla paylaşması gereken bir oda! Jon tüm bunların yakında ne kadar küçük sorunlar olacağını farkında değil. Çünkü yatılı okulunda geçirdiği altıncı gecede birden penceresinin altında beliren üç hayalet hayatını tamamen değiştirecek. Neyse ki Salisburyde hayaletlerle başa çıkmayı bilen biri var

UZAKLAŞTIRMA

Annem beni Salisbury'deki yatılı okula gönderdiğinde on bir yaşındaydım. Evet, itiraf etmek gerekirse, garda iki gözü iki çeşme ağlamıştı. Ama yine de beni o trenin içine oturttu.

“Baban onun eski okuluna gittiğini bilseydi çok mutlu olurdu!” dedi zorla tebessüm etmeye çalışırken ve sakallı da omzuma öylesine bir neşeyle vurdu ki onu tren raylarına itebilirdim.

Sakallı... Annem onu eve getirdiğinde kız kardeşlerim hemen kucağına tırmandılar ama ben kolunu annemin omzuna doladığı an ona savaş açmışım bile. Babam ben dört yaşındayken öldü ve onu tam olarak hatırlamamama rağmen özlü-yordum. Fakat bu yeni bir baba istediğim anlamına gelmiyordu, hele de tıraş olmamış bir dişçi asla! Evin erkeği bendim,

kız kardeşlerimin kahramanı, annemin gözbebeğiydim. Ama annem birden akşamları benimle yan yana televizyon izlememeye ve sakallıyla dışarıya çıkmaya başlamıştı. Evin bahçesine giren herkesi kovalayan köpeğimiz, sıkıştırınca öten oyuncaklar gibi onun önüne yatıyordu ve kız kardeşlerim ona kocaman kalpler çiziyorlardı.

“Ama o çok iyi biri Jon!” İki kere bir bunu duymak zorunda kalıyordum. İyi! Neresi iyiydi? Annemi yediklerimin zararlı olduğuna ve çok televizyon seyrettiğime ikna etmişti.

Ondan kurtulmak için her şeyi yaptım. Annemin ona verdiği ev anahtarlarını birçok kez yok ettim, diş doktoru dergilerinin (evet böyle bir şey var) üzerine kola döktüm ve sürekli gargara yaptığı ağız suyuna kaşını tozu karıştırdım. Hepsi bo-şunaydı! Annem trene onu değil beni bindiriyordu. Düşmanlarını asla küçümseme! diye öğretecekti bana Longspee daha sonra. Ama ne yazık ki o zaman henüz onunla tanışmamıştım.

Sanırım küçük kız kardeşimi sakallının ayakkabısının içine mama dökmeye ikna ettikten sonra sürgüne gönderilmem kaçınılmaz olmuştu. Belki de fotomontajla fotoğrafını yapıştırdığım ‘Terörist Aranıyor’ ilanının da payı vardır. Her neyse...

Annem hâlâ inkâr etse de, konsol oyunlarım üzerine iddiaya girerim ki yatılı okula gönderilme fikri sakallıya aitti.

Elbette annem beni şahsen bırakmayı ve “Sen iyice alışana kadar,” diyerek birkaç gün benimle

Salisbury’de kalmayı teklif etti ama reddettim. Çünkü ben yapayalnız, tamamen yabancı öğretmenlerle, berbat yatılı okul yemekleriyle ve birçoğunun benden daha güçlü ve akıllı olduğu yeni okul arkadaşlarıyla boğuşurken, annemin sakallıyla birlikte İspanya’ya gitme planları içinde olmasından dolayı vicdanını rahatlatmak istediğine emindim. Ailemden en fazla bir hafta sonu ayrı kalmıştım. Başka yataklarda yatmaktan hoşlanmıyordum, ayrıca bin yaşından fazla ve bir de üstelik bununla gurur duyan bir şehirde okula gitmek istemiyordum. Sekiz yaşındaki kız kardeşim benim yerimde olmayı çok istiyordu. Harry Potter’ı okuduğundan beri yatılı okula gitmek istiyordu. Ama ben, iğrenç okul uniformalarıyla, karanlık salonlarda, sulu lapa kâselerinin önünde oturmuş, ellerinde bir metrelik sopalar olan insanlar tarafından gözetlenen çocuklar hayal ediyordum.

Gar yolunda tek kelime konuşmadım. Annem valizimi trene uzattığında ona veda öpücüğü bile vermedim çünkü sakallının önünde çocuk gibi salya sümük ağlayan bir varlık haline dönüşmek istemiyordum. Tren yolculuğunu, gazetelerden parçalar kesip sonra başka bir kâğıda yapıştırdığım ve annemi rahat bırakmazsa sakallıyı feci bir ölümün beklediğine dair tehdit eden mektubu hazırlamakla geçirdim. Yanımda oturan yaşlı adam gitgide panik olan bir yüz ifadesiyle beni izliyordu ama sonunda mektubu tren tuvaletine attım. Çünkü annem kesinlikle bunu kimin yaptığını bilirdi, sonra da sakallı benden çok daha öncelikli olurdu.

Biliyorum. Acınacak durumdaydım. Yolculuk bir saat dokuz dakika sürmüştü. Bu olay yaşanalı sekiz yıl oldu ve hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Clapham, Junction, Basingtoke, An-dover... Tüm garlar birbirine benziyordu ve ardımda kalan her kilometrede kendimi biraz daha kovulmuş gibi hissediyordum. Yarım saat sonra annemin yanıma verdiği çikolata paketlerinden birini yemiştim (dokuz tane, eğer doğru hatırlıyorsam, vicdanı oldukça rahatsız olmalıydı) ve tren penceresinden baktığım her sefer camdan aşağıya akan damlaların gözyaşı değil, yağmur damlaları olduğuna dair kendimi ikna etmiştim. Diyorum ya işte. Acıklı.

Salisbury’de valizimi trenden dışarıya çekiştirirken kendimi aynı anda hem çok küçük ve yola çıkmadan önce olduğundan yüz yaş daha yaşlı hissediyordum. Sürgüne gönderilmiş, kovulmuş, annesiz, köpeksiz ve kız kardeşsiz. Lanet olası sakallı! Ve valizi ayağımın üzerine koyduğumda, İspanya’da diş doktorlarını öldüren bir salgın hastalığa yakalanması için dua ettim.

Öfke, kendine acıma duygusundan daha iyi geliyordu. Ayrıca yabancı bakışlar için iyi bir zırhtı. “Jon Whitcroft!”

Elimden valizimi alan ve çikolata bulaşmış elimi sıkın adamın yüzünde, sakallının aksine sakaldan eser yoktu. Edward Popplewell’in yuvarlak yüzü benimkinden farksızdı (en büyük derdinin bu olduğunu kısa sürede öğrenecektim). Karısının ise üst dudağının üzerinden kıl fıskırıyordu. Dahası, Alma Popplewell’in sesi kocasınınkinden kalındı.

“Salisbury’ye hoş geldin Jon!” dedi kadın hafifçe, titreyen ve yapış yapış olmuş parmaklarıma bir mendil tutuşturdu. “Bana Alma diyebilirsin, bu da Edward. Biz yurdun sahibi olan aileyiz. Annen seni burada karşılayacağımızı mutlaka söylemiştir, öyle değil mi?”

Midemi bulandıracak kadar çok lavanta sabunu kokuyordu ama belki de çikolatalardan olmuştu. Yurdun sahibi olan aile mi... bir bu eksikti! Eski yaşantımı geri istiyordum: Köpeğimi, annemi, kız kardeşlerimi (bazen onlar olmasa da olur dememe rağmen) ve eski okulumdaki arkadaşlarımı... Sakallıyı, sakalsız yurt

sahibi adamı ve lavanta sabunu kokan karısını değil.

Popplewell'ler yeni gelenlerin ev hasreti çekmesine elbette alışkındılar. Sakalsız Edward gardan çıkar çıkmaz, sanki olası herhangi bir kaçış girişimini yok etmek istercesine elini omzuma koydu.

Popplewell'ler araba kullanmaktan hoşlanmıyordu (söylentilere göre sebebi Edward'ın viskiye olan düşkünlüğü ve her gün aldığı bu zevkle günün birinde biraz sakalı çıkacağına dair inancıydı). Her neyse, yürüyerek gittik ve Edward bana otuz dakikalık yürüyüş mesafesinde Salisbury hakkında-ki her şeyi anlatmaya başladı. Alma kocasının sözünü sadece yılları karıştırdığında kesiyordu. Ama boşuna uğraşmasına gerek yoktu. Zaten dinlemiyordum.

Salisbury karanlık çağın nemli sisleri arasında kurulmuş, 50.000 nüfuslu ve katedralleri görmeye gelen 3,2 milyon turist akışı olan bir şehirdi ve beni sağanak yağmurla karşılamıştı. Islak damların arasından gökyüzüne yükselen katedral, tıpkı azarlayan bir parmak gibiydi. 'Dinleyin Jon Whitcroft ve bu dünyanın oğulları! Sizler, annelerinizin sizi başkasından daha çok sevdiğine inanan aptallarsınız!'

İngiltere'deki büyük veba zamanından beri var olan eski caddelerden geçerken ne sağa ne de sola bakıyordum. Edward Popplewell yolda bana dondurma aldı. ("Dondurma yağmurda da lezzetlidir. Haklı mıyım Jon?" dedi.) Ama melankolim yüzünden dudaklarımdan bir teşekkürler bile dökülmemişti, onun yerine soluk gri kravatının üzerine çikolatalı dondurma lekesinin nasıl yayılacağını hayal ettim.

Eylül sonuydu ve yağmura rağmen sokaklarda turistler itiş kakış ilerliyordlardı. Restoranlardan balık ve patates kızartması kokusu yükseliyordu ve çikolata dükkânının vitrini baştan çıkarıcıydı ama Popplewell'ler, gümüş suyuna batırılmış katedrallerin, şövalyelerin ve su püskürten şeytan figürlerinin satıldığı mağazaların önünden eski kentin sur kapısına doğru yürüdüler. Rengârenk sırt çantalı ve elinde öğle yemeği paketi olan tüm yabancılar, sur kapısının arkasındaki bu manzara için geliyorlardı. Ama ben Salisbury katedral avlusuna ayak bastığımda kafamı bile kaldırmadım. Ne, kalesi yağmur yüzünden karanlık görünen katedrale baktım, ne de onu iyi giyinmiş birer hizmetkâr misali kuşatmış olan eski evlere. Gözlerimin önüne sadece televizyonumuzun karşısındaki koltuğa oturmuş ve soluna annemi, sağına ise dizine tırmanmak için yarışan kız kardeşlerimi almış olan sakallı geliyordu. Ve hain köpek Larry de ayaklarının dibindeydi. Popplewell'ler tepemde, katedralin inşa edildiği yıl hakkında inatlaşırken gözümün önüne öksüz kalmış odam ve eski okulumdaki sandalyem geldi. Onda oturmaktan çok keyif aldığımdan değil ama düşüncesi bile Alma'nın lavantaya (artık çikolataya da) bulanmış mendiliyle sildiğim gözyaşlarımı akıtmaya yetiyordu.

Geliş günümle ilgili diğer anıları ev hasretime ait olan sis perdesi örttü ama kendimi zorladığımda birkaç tane bulanık kare hatırlıyorum: Yatılı öğrencilere ev sahipliği yapan evin büyük kapısı, ("1565'te inşa edilmiş Jon!" – "Saçmalama Edward, 1594. Ve Jon'un kalacağı bina ise 1920 yılında inşa edilmiş.") koridorlar, yabancı kokan odalar, yabancı sesler, yabancı yüzler, bir lokma bile yiyemeyeceğim kadar ev hasreti tadındaki yemekler...

Popplewell'ler beni üç kişilik bir odaya vermişlerdi.

"Jon, bunlar Angus Mulrone ve Stuart Crenshaw," dedi Alma beni odanın içine sokarken. "Çok iyi arkadaş olacağınıza eminim."

Öyle mi? Peki ya öyle olmazsa? diye düşündüm. Bir yandan gelecekte birlikte yaşayacağım insanların duvarlara astıkları posterleri inceliyordum. Elbette nefret ettiğim gruplardan biriydi. Evimde kendime ait

bir odam vardı ve kapısında, 'Yabancıların ve aile üyelerinin girmesi kesinlikle yasaktır yazan bir levha asılıydı (en küçük kız kardeşim okumayı bilmesede). Kimse yanımda veya üzerimde horlamıyordu. Halımın üzerinde terli çoraplar olmuyordu (kendiminkiler hariç). Sevmediğim müzik çalmaz, hoşlanmadığım bir grubun ve futbol takımının posterini asılmazdı. Yatılı okul! Sakallıya hissettiğim nefret Hamlet'i onurlandırır (o zamanlar Hamlet hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen).

Stu ve Angus beni neşelendirmek için büyük çaba harcıyorlardı ama ben o kadar mutsuzdum ki sadece isimlerini hatırlayabiliyordum. Gizledikleri şekerlemeler (ki şekerleme kesinlikle yasaktı) arasından bana çıkartıp verdikleri meyve şekerleri bile almıyordum. Akşamları annem telefon açtığında sakallıyı biricik oğlunun mutluluğuna tercih ettiği konusunda en ufak bir şüphe bırakmıyordum ve gaddarca en az benim kadar uykusuz geceler geçireceğine emin oluyordum.

Yatılı okul! 20.30'da ışıklar kapanıyordu. Neyse ki el fenerimi yanıma almıştım. Onunla sakallının mezar taşını çizmek için saatler geçirmiştik, bir yandan da sert yatağa ve düz yastığa küfrediyordum.

Evet. Salisbury'deki ilk gecem oldukça kötüydü. Tabii ki bu dipsiz mutsuzluğumun nedenleri gelecek olan şeylere oranla tamamen gülünçtü. Ancak ev hasretinin ve sakallının benim en küçük sorunlarım olacağını nereden bilebilirdim? O zamandan beri kendime sıklıkla kader diye bir şey var mı diye sordum ve eğer varsa onu değiştirebilir miydik? Acaba annem tekrar âşık olmasaydı da günün birinde Salisbury'ye gelir miydik? Yoksa sakallı olmasaydı Longspee, Ella ve Stourton'u hiç tanımayacak mıydım? Belki de.

ÜÇ ÖLÜ ADAM

Yeni okulumu ertesi gün gördüm. Katedral avlusu üzerinden yürüyerek gidilen kısa bir mesafedeydi ve Alma Popp-lewell bu sefer beni önünden geçirirken katedrale uykulu gözlerle baktım. Ardındaki sokağın kenarına kitaplar dizilmişti ve ortalık enerji dolu birinci sınıf öğrencilerinin çığlıklarıyla inliyordu. Alma korurcasına kolunu sırtıma dayadı, bu utanç vericiydi çünkü yanımdan kızlar geçiyordu.

Okul caddenin sonunda, üzerine tırmanılacak olsa kolaylıkla bir pantolonu paramparça edecek demir kapının arkasındaydı ama bu sabah ardına kadar açıktı. Onu süsleyen arma insanı hayal kırıklığına uğrattı: mavi bir fonun üzerinde beyaz bir zambak! Ne tek boynuzlu bir at, ne de kent surları üzerinde olduğu gibi bir aslan vardı. "Çünkü bu aynı zamanda

kraliyet arması Bay Whitcroft!" diye açıklayacaktı yeni tarih öğretmenim Bay Rifkin sinirli bir yüz ifadesiyle. Bunu eleştirdiğimde ise işkence gibi geçen bir saat boyunca, korkutucu arma hayvanlarının katedral okullarına neden tamamen uygunsuz olduğunu anlatmıştı.

Eski okulum çimentodan bir kutuya benziyordu. Yenisi bir saraydı. "1225 yılında Piskopos'a saray olarak inşa edilmiş," diye açıkladı Alma sesini yükselterek, çünkü yanımdan gürültücü ve huzursuz edecek kadar uzun boylu bir erkek sürüsü geçiyordu.

Korkudan kendimi kötü hissediyordum ve sakallıyı okul bahçesindeki çimlerin üzerinden yükselen devasa ağaçlardan birine bağladığımı hayal etmenin de pek faydası olmuyordu.

Biz çakıl taşlarının üzerinden girişe doğru ilerlerken Alma aktarmaya devam etti. "Ana bina 1225'te inşa edilmiş, Piskopos Beauchamp doğru tarafına bir kule yaptırmış, ön cephesi..." vesaire vesaire. Hatta dua edercesine burada daha önce yaşamış piskoposların ismini de saydı. Portreleri merdivenli büyük salonda asılıydı ve sözüm ona alınlarına kâğıt toplar atmak insana şans getiriyordu. Ama bana hiç getirmede. Her

neyse... Almanın o ilk sabah yorgun kafamın içine doldurduğu bilgilerin içinden zihnimde kalan tek şey, ikinci kattaki pencerelerden birinin ardında yaşamış olan II. Jakob'un burnunun korkunç şekilde kanadığı ve Oranien'li Wilhelm'le mücadele etmek yerine günlerce yatak döşek yattığıydı.

O ilk gün çok şey öğrendim. İsimleri ve yüzleri hafızamda tutmakla, koridorlar ve merdivenlerden oluşan labirentte kay-bolmamakla meşguldüm.

İtiraf etmem gerekir ki okul arkadaşlarım açlıktan ölüyormuş gibi görünmüyordu ve rüyalarımda gördüğüm o karanlık salonlardan eser yoktu. Öğretmenlere bile katlanmak mümkündü. Ama tüm bunlar benim sürgüne gönderilmiş olmamı değiştirmiyordu ve bu sebeple her akşam, sabah banyo aynasında takındığım sert bakışlı ifadeyle Angus ve Stu'nun yanına dönüyordum. Ben ada hapishanesinden geri dönüp intikam alacak olan Monte Kristo kontuydum. Ben sürülmüş ve St. He-lenada yalnız başına ölüme mahkûm edilmiş Napolyondum.

Sürgün gecelerimi geçirdiğim evde kraliyet hikâyeleri anlatılmıyordu. Okulun yatılı bölümü piskopos sarayının içinden buraya, ben gelmeden kısa bir süre önce taşınmıştı. Popp-lewell'lerin anlattığına göre bu bina da oldukça eskiydi ama yattığımız yerler 21. yüzyıla göre modernize edilmişti: Mi-neflo zemin, ranzalar, çamaşırhaneler ve zemin katta bir televizyon odası vardı. Kızlar birinci katta, erkekler ikinci katta kalıyordu.

Üç kişilik odamızda Angus, tartışmasız olarak tek kişilik yatağın sahibiydi. Angus benden bir kafa kadar uzundu, dörtte üç oranında İskoçya kökenliydi (diğer çeyrek oranı konusunda tek kelime etmiyordu), oldukça iyi bir ragbi oyuncusuydu ve 'seçilmişlerden' biriydi! Eski okulumda koroda görev alanlara asla seçilmiş denmezdi. En az piskopos kadar yaşlı olan koro kostümleri giyiyorlardı, provalar yüzünden derse girmiyorlardı ve sadece katedralde değil, Moskova veya New York gibi kulağa egzotik gelen yerlerde de ilahiler söylüyorlardı. (Testi geçememiş olmam beni hiç şaşırtmamıştı ama annem hayal kırıklığına uğramıştı çünkü babam bir koristti.)

Angus'un yatağının başucunda köpeğinin, iki kanaryasının ve evcil kaplumbağasının resimleri asılıydı ancak aile bireylerinden hiçbirinin resmi yoktu. Stu ve ben onlarla nihayet tanıştığımızda, gerçekten de bir köpek veya kanaryadan daha sevimli olmadıklarını anladık. Gerçi Angus'un dedesinin kaplumbağayla oldukça benzer tarafları vardı. Angus bez hayvanlardan oluşan bir dağın altında uyuyordu ve pijamalarında köpek desenleri vardı ancak İskoç usulü kucaklaşmanın nasıl bir şey olduğunu kendi bedenim üzerinde öğrenmek istemiyorsam asla bu konularla ilgili herhangi bir yorum yapmamam gerektiğini çabuk öğrenmiştim.

Stu ranzanın üst bölümünü işgal etmişti, bana da altı kalmıştı ve tepemde, her döndüğünde gıcırdayarak beni uykumdan eden bir şilte vardı. Stu bir sincaptan biraz daha büyüktü ve yüzünü çiller istila etmişti. Ayrıca o kadar gevezeydi ki Angus zaman zaman ağzını kapattığında ona minnettar kalıyordum. Stu'nun bez hayvanlara veya köpekli pijamalara ilgisi yoktu. O, Alma Popplewell'in onu haftada iki kez acımasızca keselemesine rağmen, zayıf bedeninin ulaşabildiği her köşesine suyla kolay kolay çıkmayan sahte dövme boyamayı seviyordu.

İkisi beni neşelendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı ama yeni arkadaşlarım kovulmuş ve mutsuz olmamı katlanılır hale getirmiyordu. Neyse ki Angus ve Stu benim sessiz, suratsız halimi üstlerine alınıyorlardı. Yatılı okulda ikinci yılı olmasına rağmen Angus da bizzat ev hasreti nöbetleri geçiriyordu

ve Stu benimle kafa patlatmaktansa, okulda ortalama g zelliikteki her kıza  şık olmakla meşguldü. Ev hasretimin Salisbury'deki en küçük sorunum olduğunu anladığım gece, oradaki altıncı gecemdi. Angus uykusunda koroda prova ettikleri bir ilahiyi mırıldanıyordu ve bense uzanmış kendi kendime hangimizin önce pes edeceğini düşünüyordum: Sakallı bir diş doktorunun oğlundan daha önemli olmadığını nihayet kabul edecek olan annem mi, yoksa kurşun gibi ağırlaşan kalbime acıyıp, ona beni eve götürmesi için yalvaracak olan ben mi?

Angus'un mırıl mırıl şarkı zırvalığından kurtulmak için kafama yastığı çekmek üzereydim ki, bir at soluması duydum. Bir yandan pencereye giderken, Edward Popplewell'in son zamanlarda birahaneden eve atla mı döndüğünü merak ettiğimi hatırlıyorum. Angus'un uykulu mırıltıları, yerdeki kıyafetlerimiz, Stu'nun çalışma masasına koyduğu sevimsiz gece lambası... Tüm bunlar bende, dışarıdaki yağmurlu gecede tehditk r bir şey olmadığı izlenimi bırakmıştı.

Ama oradaydılar.

  s variydiler, o kadar soluktular ki sanki gece üzerlerini k fle kaplamıştı. Başlarını kaldırmış bana bakıyorlardı.

Her şeyleri renksizdi: Pelerinleri, çizmeleri, eldivenleri, kemerleri ve yanlarından sarkan kılıçları. Gecenin tüm kanlarını bedenlerinden emdiği adamlara benziyorlardı. En iri olanın uzun saçları omuzlarına kadar geliyordu ve bedeninin içinden bahçeyi çevreleyen duvarın tuğlalarını görüyordum. Onun yanındaki fare suratlıydı ve o da saydamdı, öyle ki arkalarındaki ağaç göğüs kafeslerinde büyümüş gibi görünüyordu. Boyunlarında derin kesik izleri vardı, sanki birileri gırtlaklarını k r bir bıçakla kesmişti. Ama en korkunç olanı gözleriydi: Yanmış delikler cinayet arzusuyla doluydu. Bugün bile hâlâ kalbimde yanıcı delikler açıyorlar.

Atlar da tıpkı binicileri gibi soluktu, etsiz kemiklerini örten tüylü derileri yırtık pırtık kumaşlar gibiydi. Kansız yüzlerini görmemek için ellerimle gözlerimi kapatmak istedim ama kollarımı bile kaldıramıyordum.

"Hey Jon, dışarıda neye bakıyorsun?"

Stu'nun yataktan aşağıya indiğini bile duymamıştım.

En iri olan hayalet kemikli parmağıyla beni işaret etti ve dudaksız ağzından sessiz bir tehdit ıktı. Geriye t kezedim ama Stu yanımdan geçip burnunu pencere camına dayadı.

"Hiçbir şeye!" dedi hayal kırıklığıyla. "Görünürde bir şey yok!"

"Onu rahat bırak Stu!" diye mırıldandı Angus uykulu bir sesle. "Herhalde uyurgezer. Uyurgezerler onlarla konuşulunca delirirler."

"Uyurgezer mi? K r m s n z?" Panikle o kadar bağırmıştım ki Stu endişeli gözlerle kapıya baktı. Ama Popplewell'ler derin uykudaydılar.

Fare suratlı hayalet sırtıyordu. Ağzı, soluk yüzünde sadece bir yarıkta. Sonra yavaş, çok yavaşça kılıcını çekti. Kılıçtan kan damlamaya başladı ve ben g ğ mde derin bir acıyla nefes almaya çabaladım. Dizlerimin  zerine  kt m ve titreyerek pencere pervazının altına  meldim.

Bugün bile o korkuyu hatırlıyorum. Her zaman da hatırlayacağım.

"Lanet olsun Jon. Haydi yat artık!" Stu sendeleyerek yatağına gitti. Dışarıda birkaç  p tenekesinden başka hiçbir şey yok.

Onları gerçekten gormüyordu.

Cesaretimi topladım ve pencere pervazının üzerinden dışarıyı gozetledim.

Gece karanlık ve boştu. Kalbimdeki acı yok olmuştu ve kendimi aptal gibi hissediyordum.

şahane Jon, diye düşündüm, kaşındırıcı battaniyemin altına süzülürken. Ev hasreti yüzünden şimdi bir de deliriyorsun. Belki de Stu'nun ve Angus'un şekerlemeleri dışında hiçbir şey yemediğim için halüsinasyonlar gormeye başlamıştım.

Angus yine uykusunda bir ilahi mırıldanmaya başladı ama ben birkaç kez daha kalktım ve yavaşça pencereye gittim.

Ancak dışarıda gordğm tek şey ışıklandırılmış katedralin önündeki insansız sokaktı. Ve nihayet, bundan boye yatılı okul yemeğini yalayıp yutmaya karar vererek uykuya daldım.